

Смъртна бледост покри лицата на съзаклятниците. Някои обогриха чело, закриха лица с длани, паднаха отчаяни връз пейката. Други се спогледаха с побелели устни, мъчеха се да кажат нещо, ала не можеха нито звук да изтръгнат от гърлото си. Многобройни тежки стъпки отекнаха навън. Зачу се дрънкане на оръжие, сподавен глъч от мъжки гласове. Гласът на жрънкаря внезапно и високо отекна, и също тъй внезапно млъкна. Съзаклятниците се дръгнаха назад към стената, сгушени като подплашено стадо...

— Кой е? — извика неволно болярът Богдан и впери широко разтворени от ужас очи към затворената врата.

— Императорът на латините... — прозвуча ясно и строго гласът на севастократор Александър.

Чудните слова блеснаха с ненадейността на мълнията сякаш знаци на бляскаво възшебство. Безумен ли беше севастократорът, или те самите бяха обезумели?

На прага застана цар Иоан Асен.

Заграден от верните си войводи, с проста вълнена наметка на рамото и широк самурен калпак, облегал ръце връз меча си, царят не свалеше очи от тях, които бяха отстъпили назад при появяването му, сякаш внезапно пред тях беше застанал нежит, или сама Иваница, възкръснал от отвъдното. Тъй държеше ръцете си и Калоян, тъй мрачно светкаха понякога и неговите зеници.

Не. Това не беше вече монахът, благочестивият богуугодник, строител на черкви и манастири, събирач на старини и вежди ръкописи! Това бе синът на Асена, братанецът на Калояна... И потръпнаха пред тоя кротък взор, който можеше да приковава с такава властна сила.

Но в тоя взор имаше повече скръб, отколкото гняв. Най-сетне той заговори. Тихо, но с твърдо изречени думи:

— Богдане, Деяне, Николица, Козма... Какво ви е сбрало тук? Непокорство или омраза? Защо нямате доверие в Асеновия син? Зна-